

A M A G Y A R K Ö Z T Á R S A S Á G N E V É B E N

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Szegeden, 2008. február 13. és 14. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján 2008. február 20. napján meghozta, 2008. február 21. napján kihirdette a következő

Í T É L E T E T :

A jelentős mennyiségű kábítószerrel visszaélés büntette és más bűncselekmények miatt az I.rendű vádlott ÉS TÁRSAI ellen indított büntetőügyben a **Bács-Kiskun Megyei Bíróság** 2007. április 25. napján kihirdetett **9.B.332/2006/39-XXIV.** számú ítéletének az **I.r., a II.r., a III.r., az V.r., a VI.r., a VIII.r.** és a **IX.r.** vádlottra vonatkozó részét **m e g v á l t o z t a t j a** az alábbiak szerint:

A **III.r.** vádlott cselekményét **társtettségben** elkövetettnek **m i n ő s í t i .**

A vele szemben kiszabott börtön és közügyektől eltiltás tartamát egyezően **4 (Négy) évre,**
az **V.r.** vádlottal szemben kiszabott börtön tartamát **4 (Négy) évre,**
a **IX.r.** vádlottal szemben kiszabott börtön tartamát **2 (Kettő) évre e n y h í t i .**

Az **I.r.** vádlottal szemben **15.370.030** (Tizenötmillió-háromszázhetvenezer-harminc) **forintra,** míg
A **II.r.** és a **III.r.** vádlottal szemben **egyetemlegesen** elrendelt vagyonelkobzás helyett személyenként **külön-külön 8.800.000** (Nyolcmillió-nyolcszázezer) **forintra vagyonelkobzást r e n d e l e l .**

Egyebekben az elsőfokú ítéletnek I., II., III., V., VI., VIII., IX.r. vádlottra vonatkozó részét **h e l y b e n h a g y j a .**

Az I.r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztésbe a 2007. október 18-tól a mai napig, míg a II.r. vádlott esetében a 2007. április 26-tól a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt beszámítja.

Kötelezi az I.r. vádlottat a másodfokú eljárásban felmerült 27.880 (Huszonhétézer-nyolcszáznyolcvan) forint bűnügyi költség megfizetésére az államnak, a Bács-Kiskun Megyei Bírósági Gazdasági Hivatal felhívása szerint.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS:

A megyei bíróság

- az I.r. vádlottat bűnösnek mondta ki jelentős mennyiségű kábítószerrel visszaélés büntetében, amelyért 10 év fegyházra, 9 év közügyektől eltiltásra és 200.000,- Ft pénzmellékbüntetésre;
- a II.r. vádlottat bűnösnek mondta ki társtettesként, kábítószerfüggő személy által elkövetett jelentős mennyiségű kábítószerrel visszaélés büntetében, amelyért 7 év börtönre, 7 év közügyektől eltiltásra és 200.000,- Ft pénzmellékbüntetésre;
- a III.r. vádlottat bűnösnek mondta ki kábítószerfüggő személy által jelentős mennyiségű kábítószerrel visszaélés büntetében, amelyért 6 év börtönre, 6 év közügyektől eltiltásra és 200.000,- Ft pénzbüntetésre ítélte, továbbá a II.r. és a III.r. vádlottal szemben egyetemlegesen 2.215.400,- Ft vagyonelkobzást rendelt el;
- az V.r. vádlottat bűnösnek mondta ki - helyesen - kábítószerfüggő személy által, **jelentős mennyiségű** kábítószerrel visszaélés büntetében, amelyért 5 év börtönre és 5 év közügyektől eltiltásra;
- a VI.r. vádlottat bűnösnek mondta ki - helyesen - **kábítószerfüggő személy által**, jelentős mennyiségű kábítószerrel visszaélés büntetében és kábítószerfüggő személy által csekély mennyiségű kábítószerrel visszaélés vétségében, amelyért halmazati büntetésül 4 év börtönre és 4 év közügyektől eltiltásra, valamint 50.000,- Ft pénzmellékbüntetésre;
- a VIII.r. vádlottat bűnösnek mondta ki kábítószerfüggő személy által, jelentős mennyiségű kábítószerrel visszaélés büntetében, amelyért 5 év börtönre és 5 év közügyektől eltiltásra, valamint 50.000,- Ft pénzmellékbüntetésre;
- a IX.r. vádlottat bűnösnek mondta ki jelentős mennyiségű kábítószerrel visszaélés büntetében, amelyért 3 év 6 hónap börtönre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte.

Az ítélet ellen fellebbezést jelentett be egyrészt az ügyész az I., V., VI., VIII. és IX.r. vádlott terhére súlyosításért, hosszabb tartamú szabadságvesztés és közügyektől eltiltás kiszabása, továbbá az I., V., VI. és VIII.r. vádlott vonatkozásában nagyobb összegű pénzmellékbüntetés kiszabása végett.

Bf.II.278/2007/55.

Fellebbezést jelentett be továbbá

- az I.r. vádlott védője felmentésért;
- a II.r. vádlott enyhítésért, a II.r. vádlott védője a tényállás megalapozatlansága és ebből eredően téves tényállás és téves jogi minősítés miatt, a II-VI. vádbeli tényállások esetében felmentés végett, továbbá a büntetés lényeges enyhítéséért;
- a III.r. vádlott enyhítésért, védője a II-VI. tényállási pontok esetében felmentésért, a VII. tényállási pont vonatkozásában enyhítésért;

- az V.r. vádlott felmentésért, védője elsődlegesen felmentésért, másodlagosan enyhítésért, harmadsorban pedig hatályon kívül helyezés végett is;
- a VI.r. vádlott elsősorban felmentésért, másodszorban enyhítésért, védője részben felmentésért, részben enyhítésért;
- a VIII.r. vádlott enyhítésért, védője a VI/A. tényállási pont esetében felmentésért, a VI/B. tényállási pont vonatkozásában enyhítésért;
- a IX.r. vádlott védője elsősorban felmentésért, másodszorban pedig téves minősítés miatt, az írásban kifejtettek szerint a cselekmény bűnpártolásként történő minősítésért, s erre tekintettel a büntetés enyhítéséért.

A fellebbviteli főügyészség az elsőfokú ítélet megváltoztatását, az I., V., VI., VIII. és IX.r. vádlottal szemben kiszabott fő- és mellékbüntetés tartamának súlyosítását, az I., V., VI. és VIII.r. vádlott esetében súlyosabb pénzmellékbüntetés kiszabását, az I., II. és III.r. vádlott tekintetében az általuk a kábítószer értékesítésből befolyt teljes bevétel vonatkozásában vagyonekhozás elrendelését, egyebekben pedig az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

Az ítélet tábla a Be. 348. § (1) bekezdése és a 349. § (2) bekezdése alapján eljárva az ítéletnek a fellebbezéssel érintett vádlottakra vonatkozó részét az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályok maradéktalan megtartásával folytatta le a tárgyalást. A vád tárgyát képező releváns tényekre nézve a bizonyítást a megalapozott elbíráláshoz szükséges körben és mélységben felvette. A tárgyaláson előterjesztett és elutasított bizonyítási indítványokra vonatkozó döntések okait az ítéletben egyetlen végzés kivételével megindokolta, amely indokolást a másodfokú bíróság mindenben helytállónak értékelt. Elmulasztotta azonban - a Be. 260. § (1) bekezdésének megsértésével - megindokolni a IX. r. vádlott védőjének azon bizonyítási indítványa elutasítását, amely arra irányult, hogy a bíróság a IX.r. vádlott volt élettársát hallgassa ki tanúként arra vonatkozóan, hogy a korábbi együttélésük alatt történt-e olyan, hogy a IX.r. vádlott átadta a telefonját azért, hogy fel tudja hívni a II.r. vádlottat. Az ítélet tábla e tekintetben megállapította, hogy a határozat érdemben helyes volt, figyelemmel arra, hogy a védő által vizsgálni kívánt körülmény az ügy elbírálása szempontjából irreleváns, s ezen indokolással egyben a másodfokú bíróság ki is egészítette az elsőfokú bíróság ítéletét.

A fellebbezési eljárásban a VI.r. vádlott védője indítványozta védencének ismételt elmeszakértői vizsgálatát. A VI.r. vádlott tekintetében azonban az eljárás során a hatóság már szerzett be elmeszakértői véleményt, amelyben megállapításra került a vádlott személyiségzavara és kábítószerfüggősége, valamint az, hogy a beszámítási képessége nem volt korlátozott. A szakvélemény aggálymentes, így az újabb szakértői vélemény beszerzésének nem volt alapja, s ezért azt az ítélet tábla elutasította. A

másodfokú eljárásban mindezekre tekintettel bizonyítás felvételének nem volt helye [Be. 353. §].

A megyei bíróság a beszerzett bizonyítékokat egyenként és összességükben is értékelte és mérlegelte. Indokolási kötelezettségének kimerítően eleget tett, melynek során részletesen számot adott arról, hogy mely bizonyítékot mennyiben és miért fogadott, vagy utasított el. A védők által felvetett eljárásjogi problémákkal, amelyek egyes bizonyítékok törvényességének kérdését érintették, ugyancsak foglalkozott az indokolás során. Az ítélet tábla a megyei bíróság valamennyi kérdésben kifejtett álláspontjával egyetértett.

Így teljes mértékben osztotta a nyomozó hatóság által a III.r. vádlott kihallgatása során történt fénykép felmutatással kapcsolatban kifejtetteket. A tanú egy olyan személyre vonatkozóan tett vallomást, akit a vallomásaiban foglaltak szerint jól ismer, többször találkozott vele és kétség sem merült fel, hogy tévedne a személyét illetően, csupán a neve volt előtte ismeretlen. Ezért, bár nem volt kizárt a felismerésre bemutatás lefolytatása, de nem is volt elengedhetetlenül szükséges, s ezért azon tény törvényes bizonyítékként való értékelése helytálló volt, hogy a III.r. vádlott felismerte a részére fényképen bemutatott személyeket, akik így név szerint beazonosíthatóvá váltak.

A megyei bíróság többi eljárásjogi álláspontját is mindenben osztotta a másodfokú bíróság.

Figyelemmel arra, hogy az elsőfokú bíróságnak a bizonyítékokat értékelő tevékenysége teljes mértékben logikus, iratszerű és életszerű volt, ezért az a másodfokú bíróságot is kötötte, s a bizonyítékok mérlegelésén keresztül a tényállást támadó fellebbezések eredményre nem vezethettek.

Bf.II.278/2007/55.

Ezzel együtt is mellőzte az indokolásból a másodfokú bíróság az ítélet 33. oldalának 4. bekezdésében foglaltakat, amelyek az eljáró hatóság hivatalos tudomása esetén csak a tudomás eredetének feltüntetésével kerülhetett volna megállapításra. Ugyanakkor az köztudomású, hogy a kábítószer-kereskedelemben részt vevők a lebukás elkerülése érdekében a kapcsolattartás során igyekeznek a lehető legnagyobb mértékben konspirálni egymással.

A megyei bíróság a tényállást az általa elfogadott bizonyítékokra, ezen belül is elsősorban a III.r. vádlott első nyomozati vallomására alapította, amely vallomást több, az elsőfokú bíróság ítéletében részletesen megjelölt további bizonyíték támasztott alá. Az elsőfokú bíróság azon mérlegeléssel, hogy az egyéb bizonyítékok által megerősített vallomást teljes mértékben elfogadta a tényállás alapjául - azon

tényállási részek tekintetében is, amelyeket további bizonyítékok már nem támasztottak alá - a bizonyítékok szabad mérlegelésének elvébe beleilleszkedik, törvényes, és a bizonyítékok értékelésének megszokott módja. Igaz ez azzal együtt, hogy a III.r. vádlott a saját kábítószer-fogyasztását ezen vallomásában tagadta, s ez a későbbiekben megcáfолásra került. Teljes mértékben elfogadható ez a terhelti álláspont, amely nem kétségesen arra irányult, hogy a kábítószerhez való kapcsolatának megítélését kedvezőbb színben tüntesse fel, amely azonban nem érinti a vallomás egyéb tényekre vonatkozó állításainak elfogadhatóságát.

E tekintetben tévesek voltak azon védői érvelések, amelyek a Be. 118. § (2) bekezdésére hivatkozással a III.r. vádlott beismerő vallomása egészének, illetve azon vallomásrészek elvetésére irányultak, amelyeket további bizonyítékok nem támasztottak alá. Az adott törvényi rendelkezés ugyanis nem jelenti, és a jelenlegi bizonyítási rendszerben nem is jelentheti azt, hogy ne lehetne kizárólag egy terhelti beismerő vallomásra alapítani a tényállást. A rendelkezés helyes értelmezése mindössze azt a kötelezettséget írja elő, hogy amennyiben a terhelt beismerésén túlmenően további bizonyítékok is rendelkezésre állnak, akkor nem lehet megelégedni a beismerő vallomás létével, hanem a többi bizonyítékot is be kell szerezni a hatóságnak. A bizonyítékok szabad értékelésének elvével [Be. 78. § (1)-(3) bekezdésében foglaltakkal] alapvetően ellentétes az az érvelés, hogy a bíróság által valósághűnek értékelt vallomásra nem lehet alapítani a tényállást, s ezért az ezen álláspont elfogadását célzó indítványokat az ítélőtábla alaptalannak ítélte.

Az I.r. vádlott védője a nyilvános ülésen a tényállás több pontját is iratellenesnek értékelte, illetve olyannak, amelyet semmilyen bizonyíték nem alapoz meg. Ezen állítások azonban kivétel nélkül alaptalannak bizonyultak. Valamennyi, az I.r. vádlott védője és a többi védő által kifogásolt tényállásrészt megalapozták a megyei bíróság által elfogadott bizonyítékok, így a III.r. vádlott elfogadott vallomása, az autóhirdetések, a lefoglalások, a gépjármű nyilvántartási adatok, a híváslisták adatai, a szakvélemények, a le nem foglalt kábítószereket illetően a BM Bűnügyi Szakértői és Kutató Intézetnek 2004. évre adott minimum határértékként megadott értékek (BH 2005.279.), illetve a továbbértékesítések tényét illetően a III.r. vádlott elfogadott vallomása és az elsőfokú bíróság helyes ténybeli következtetései.

Az ítélőtábla a tényállást a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja alapján mindössze azzal egészítette ki, illetve helyesbítette, hogy az I.r. vádlott a II. és III.r. vádlott részére mindösszesen 15.370.030,- Ft összegben értékesített kábítószer (tényállás I. pontja), míg a II. és a III.r. vádlott közösen mindösszesen 17.600.000,- Ft jövedelemre tettek szert a kábítószer tartalmú anyagok továbbértékesítése során (tényállás II. pontja). Ezen megállapításokhoz kapcsolódóan helyesbítette a tényállás IV. pontját a tényállás II. pontjában megállapítottaknak megfelelően akként, hogy az extasy tablettát 230,- Ft/db áron értékesítette a II.r. és a III.r. vádlott.

A tényállás VI/B. pontjából az indokolásba utalta az ítélőtábla azon megállapítást, hogy a IX.r. vádlott a VIII.r. vádlott édesanyjától tudomást szerzett arról, hogy a VIII.r. vádlottat a rendőrség őrizetbe vette. Ezen tény ugyanis nem szerepel a vádiratban, s figyelemmel arra, hogy megállapítása esetén a IX.r. vádlott bűnösségét további bűncselekményben, a bűnpártolás vétségében is ki kellene mondani, az a vádon való túlterjeszkedést jelentené, amit a Be. 2. § (4) bekezdése tilalmaz.

A fentiekkel együtt a tényállás teljes egészében megalapozott lett, s ezáltal a másodfokú felülbírálat alapját képezte [Be. 352. § (2) bekezdés].

A tényállásból a megyei bíróság okszerűen következtetett a fellebbezéssel érintett vádlottak bűnösségére, a felmentésre irányuló fellebbezések alaptalanok voltak.

Vonatkozik ez a IX.r. vádlottra is, akinek a védője tévedés címén indítványozta a védence felmentését. A megyei bíróság e körben kifejtett indokait az ítélőtábla mindenben osztotta (ítélet 67-68. oldal), miként azt is, hogy a IX.r. vádlottat érintően a vádirat nem tartalmazza - az egyébként alaki halmazatban megállapítandó - bűnpártolás bűncselekményének valamennyi törvényi tényállási elemét kimerítő történeti tényállást, s ezáltal a IX.r. vádlott bűnösségének ezen bűncselekményben való kimondására nem kerülhetett sor.

Bf.II.278/2007/55.

Téves volt a IX.r. vádlott védőjének azon jogi álláspontja is, amely szerint védence nem "szerezte" meg a kábítószer, tekintettel arra, hogy az csak rövid időre került a birtokába. A kábítószerrel visszaélés bűncselekményének megszerzéssel való megvalósítását ugyanis bármilyen rövid időre történő birtokbavétellel el lehet követni - szemben a lőfegyverrel, lőszerezettel visszaélés bűncselekményével - , így a IX.r. vádlott akkor, amikor az általa tudottan kábítószer tartalmú anyagokat a gépkocsijába átpakolta, illetve ott részben elrejtette, megvalósította ezen bűncselekményt.

Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel érintett vádlottak által elkövetett bűncselekményeket a Büntető Törvénykönyv vonatkozó rendelkezéseinek megfelelően minősítette azzal együtt, hogy az ítélet rendelkező részében - az indokolásban foglaltaktól eltérően - a III.r. vádlott cselekményét nem társtettesként, hanem tettesként elkövetettnek értékelte, s ezért a másodfokú bíróság azt az indokolásban foglaltak szerint társtettesként elkövetettnek minősítette. Ezen túlmenően az ítélőtábla megállapította, hogy a megyei bíróság az V.r. vádlott esetében elmulasztotta feltüntetni a bűncselekmény megnevezésében azt, hogy a vádlott a cselekményét jelentős mennyiségre követte el, illetve a VI.r. vádlott esetében azt, hogy a jelentős mennyiségű kábítószerrel visszaélés büntetettét is kábítószerfüggő személy által elkövetettnek minősítette. Figyelemmel azonban arra, hogy 2008. január 1. napjától a bűncselekmények megnevezésére vonatkozó törvényi rendelkezés

megváltozott [Be. 258. § (2) bekezdés d) pontja], ezért a másodfokú bíróság ennek csak a megállapítására szorítkozott.

Az ítélet tábla nem osztotta a jogi minősítést támadó fellebbezéseket sem. Így az elsőfokú bíróság által indokoltak szerint a kereskedéssel elkövetésekre tett következtetéseket megalapozottnak ítélte a vádlottak által vásárolt kábítószer nagy mennyiségére és kiemelkedő értékére, illetve az érintett vádlottak jövedelmi körülményeire figyelemmel, annak ellenére, hogy több vádlott esetében nem lehetett megállapítani a vásárlók személyét (ítélet 76. oldal).

A már fentebb kifejtettek szerint alaptalan volt a IX.r. vádlott cselekményének bűnpártolásként való minősítését célzó fellebbezés is, amely legfeljebb a kábítószerrel visszaélés bűncselekménye mellett, de nem helyette lett volna megállapítható.

A büntetés kiszabása során a megyei bíróság a bűnösségi körülményeket többségében helyesen sorolta fel. További enyhítő körülményként értékelte az ítélet tábla valamennyi vádlott tekintetében az időmúlást, az I.r. vádlott esetében azt, hogy büntetve a bűncselekmény elkövetésekor még nem volt, de ezen körülményt csak kisebb súllyal, tekintettel arra, hogy ellene már folyt büntetőeljárás a terhére megállapított cselekmények elkövetésekor. Ugyancsak kisebb súllyal enyhítő körülményként értékelte a VI.r. vádlott vonatkozásában a V/C. tényállási pont tekintetében azt, hogy ezen bűncselekményt illetően a vádlott beismerő vallomást tett. Ugyanakkor nyomatékos enyhítő körülményként vette figyelembe a III.r. vádlott esetében azt, hogy a nyomozás során feltáró jellegű beismerő vallomást tett, amely nagy mértékben elősegítette a bűncselekmények felderítését.

A fenti körülményekre is tekintettel az ítélet tábla alaptalannak találta a súlyosításra irányuló fellebbezéseket, míg a vádlottak közötti belső arányosítás követelményére - ezen belül a jogi minősítésre, a beismerő vallomás tételére, a másodfokú bíróság által értékelt további enyhítő körülményekre és a vádlottak terhére megállapított kábítószer mennyiségére - figyelemmel a III., V. és a IX.r. vádlott büntetését a rendelkező részben foglaltak szerinti mértékre enyhítette, amely büntetésekkel is elérhetőnek találta a büntetés törvényi céljait. A többi fellebbezéssel érintett vádlottat illetően azonban a kiszabott büntetéseket olyan törvényes neműnek és mértékűnek értékelte, amelyek nemcsak elégségesek, de szükségesek is az egyéni és az általános bűnmegelőzés eléréséhez, s a bünteteskiszabási elvek kifejeződéséhez.

Nem osztotta a pénzmellékbüntetések súlyosítására irányuló fellebbezést sem, minthogy azt a rendelkezésre álló - a vádlottak jövedelmi, vagyoni viszonyaira vonatkozó - adatok nem alapozták meg.

A megyei bíróság a II.r. és a III.r. vádlott tekintetében az általuk elkövetett bűncselekmény során létrejött vagyongyarapodás összegére nézve egyetemleges

vagyonekobbzást rendelt el a Btk. 77/D. § (1) bekezdés a) pontja és a 77/C. § (1) bekezdés d) pontjára hivatkozással. Ez a rendelkezés azonban azon túlmenően, hogy téves jogszabályhelyekre hivatkozással történt [a Btk. 77/C. §-a ezen esetköröt illetően irreleváns, a vagyonekobbzás elrendelése pedig a Btk. 77/B. § (1) bekezdés a) pontja alapján kell, hogy történjen], illetve ezen intézkedést "egyetemlegesen" nem lehet kiszabni, érdemben is tévesen történt.

A vagyonekobbzást ugyanis nem a bűncselekménnyel elért haszonra, hanem az abból eredő vagyonra [Btk. 77/B. § (1) bekezdés a) pontja] kell a törvény kötelező rendelkezésénél fogva elrendelni. Ez pedig a bűncselekmény révén megszerzett jövedelemmel, az így elért teljes bevétellel azonos. Ebből nem kerülhet levonásra, beszámításra a cselekmény elkövetésébe "befektetett"

Bf.II.278/2007/55.

összeg, hiszen a bűncselekményt egyfajta legális színezettel ruházná fel, amely nyilvánvalóan összeegyeztethetetlen a bűnözés elleni küzdelemmel.

Figyelemmel a felülbírálat alapján képező tényállásra, amely tartalmazza a vagyonekobbzáshoz szükséges valamennyi adatot, a másodfokú bíróság a Btk. 77/B. § (1) bekezdés a) pontja alapján az I.r. vádlottal, valamint a II. és III.r. vádlottal szemben az általuk a bűncselekmény elkövetéséből eredő teljes vagyonra nézve vagyonekobbzást rendelt el. Ennek során a II. és a III.r. vádlott tekintetében a társtettesi elkövetésre, a vagyon közös megszerzésére figyelemmel őket külön-külön kötelezte a bűncselekménnyel szerzett jövedelem fele-fele arányban történő vagyonekobbzás keretében való megfizetésre.

A másodfokú bíróság a megváltoztató rendelkezéseit a Be. 372. § (1) bekezdése alapján eljárva hozta meg, míg az ítéletnek a fellebbezések folytán felülbírált további részeit, annak helyessége folytán a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az ítélet tábla a Btk. 99. § (1) és (2) bekezdése alapján rendelkezett az I. és a II.r. vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetését követően előzetes fogvatartásban töltött időnek a kiszabott szabadságvesztésbe történő beszámításáról (egyben pótlólag felhívta a Btk. 99. § (2) bekezdését az V. és a VIII.r. vádlottat illetően is).

A fellebbezési eljárásban felmerült bűnügyi költség viselésére vonatkozó kötelezés a Be. 381. § (1) bekezdésén és a 338. § (1) bekezdésén alapszik.

Az ítélet elleni fellebbezés kizártságának megállapítása a Be. 386. §-a alapján történt.

S z e g e d , 2008. február 20.

Gyurisné dr.Komlóssy Éva sk. Dr.Mezőlaki Erik sk. Dr.Cserhádi Ágota sk.
a tanács elnöke a tanács tagja,előadó a tanács tagja

A Szegedi Ítéltábla Bf.II.278/2007/55. számú ítélete és a Bács-Kiskun Megyei Bíróság 9.B.332/2006/39-XXIV. számú ítéletének az I.r., a II.r., a III.r., az V.r., a VI.r., a VIII.r. és a IX.r. vádlottra vonatkozó és a jelen ítélettel meg nem változtatott része a mai napon jogerős és végrehajtható.

S z e g e d , 2008. február 20.

Gyurisné dr.Komlóssy Éva sk.
a tanács elnöke